

לי את השעות המאושרות היחידות ב' חיי !!! את הינך כל מה שיש לי !!! וכו' וכו'.
אחר כך הוא הולך הביתה, בלב שקט ובמספרון מטהר. הוא אמר את שלו, ב' בירור ובקול רם. היא לא תוכל לעולם לומר שהוא נטע בליבה אשליית.

עשרים שנה פילגש

המאהבת נשארת במיטה, מת רפקת על חומו הגיעים של המותק שלה, וליבה עולה על גדותיו מי רוב רוך וחיבה ליקר המסכן. אר הב את אישתי? מה פתאום. הוא סתם ננסה באלגאנטיות להציל את כבודה של הניבגת, כי יש לו אופי חביב כזה. היא לא מאמינה לדבריו אפילו לרגע. היא מע' דיסה להאמין למה שהוא מעדיף שתאמין — לעיניו.

האמונה הזאת היא אחת התופעות ה' מוזרות בעולמנו. לעתים היא נמשכת הר' בה יותר מארבע השנים של גילה. ה' אודות מספרות על עשר שנים, עשרים שנה ואפילו יותר. ההתפכחות מהאשליה היא איננה, ועוצמתה עומדת ביחס ישיר ל' מספר השנים בהן האמינה המאהבת ש' או טו טו הוא מתגרש, כי לא ייתכן ש' יעדיף לחיות עם אחרת כאשר הוא כל כך אוהב אותה.

המאהבת — האשה והאשה — המאהבת

אך כל נקרים את המאוחר. בינתיים המאהבת לא מפוכחת מ' כלום, אלא אוהבת, נילהבת, ומא' מינה בכל ליבה בעתיד וורוד ו'

וחשק לספל בעצמה יותר מדי. וכך קורה, שהאשה המצטיירת בדמיונה של הפילגש כיצור מנוחן, חסר תרבות ועלוב למראה. מתגלה לבסוף כאשה בשלה, במלוא פרי' חחה, ובתוספת חוכמת החיים העדינה שלה. הפילגש מנסה להתחרות באשה, כי היא מכירה בעמדת החולשה שלה עצמה. לה

מה, באמת, הוא רוצה ממנה? איך נראים הוברים מהצד השני של המטבע? מספר בוגד ידוע ועיקבי אין זה התחיל אצלו ואין זה גדל למדי-ענק: לאשתי ולי יש אותן דעות על המצב הפוליטי, על בעיות האנושות, ועל מיהו יהודי. אבל מהי אשתי אוהבת ללכת לישון

שנה, אשתו באמת התנהגה אליו יוצא מהכלל, מספר שמה יעשה לה שוב תרגיל כזה. חיי המשיכו להתנהל בשובה ונחת, כאילו כלום לא קרה. אלישבע לעומת זאת, שנחתה לו שש שנים מחייה, נישאה לבד, ובת 30. היא עדיין לבד. מי שלא מצוי בעסקי משולשים ולא מבין

ידעתי שהוא נשוי — ונכנסתי בראש בריא לזימה חולה

בגיאוטרסיה, מצייר בדמיונו פילגש של אדם עשיר כיסהפיה אכסוטית הגרה בדירת פאר וטובעת ביהלומים, פרות ושאר מותרות מהסוג הזה.

הכסף — לאשה, לא לפילגש

האמת, ברגליה, הרבה פחות רומני' סית. יש גברים הסבורים שלמאהבת שלהם מגיעים חיים טובים. בעלת בוטיק ותיק בתל-אביב, למשל, קיב' לה את החנות במתנה מידי כזה. מאהב של שחקנית תיאטרון ידועה קנה לה מכר' גית. איש-עסקים ידוע נוהג לקחת את ידיתה כל כמה חודשים לטיול לחו"ל, קנה לה כל מה שמתחשק לה.

אלה מקרים יוצאי דופן. כאשר המאהב הממוצע חושב מה לעשות עם הכסף שלו, נמצאים צרכיה הגשמיים של הפילגש כמעט בתחתית סולם העדיפויות. הכסף משמש לו כמכשיר לפצות את אשתו על מה שהוא עושה לה.

ידועים מקרים רבים של גברים חסכניים, שכרעו שמצאו מאהבת, פתחו את חשבון הבנק שלהם בפני רעיותיהם בלי שום תנ' אים, והרעיות פיזרו את הכסף לכל רוח בלי שהבעל יעז לפצות פה ולצפוף. במקרים נדירים, תומכת המאהבת בגבר, כמו הידיעה של קבלן שעסקיו התמוטטו בזמן המיתון, היא הוציאה מן הבנק את חסכונותיה במשך שמונה שנים, ונתנה לו את הכסף עד לפרוטה האחרונה. לשם ההגינות יש לציין שהוא החזיר לה את כספה כאשר רוח לו.

כה בודד להיות פילגש

המאהב נמנה על החסכנים — אין לפילגש ברירה אלא להמי' שיר לעבודה. אם יש לה שכל, הר' בה נסיון, וכוח רצון, היא ממש' כה לעבוד ומנסה אפילו לגלות עניין ב' עבודתה, ועושה ככל יכולתה להישאר בלתי תלויה, ולו רק קצת. אם אין לה שכל, נסיון וכוח רצון ול- מאהב שלה יש כסף מיותר, היא חיה על חשבונה, לפחות תקופת מה. בתקופה זו היא מאבדת את כל הקשרים שהיו לה עם מחזרים, ידידים, וסתם מכרים, ולא רוכשת אחרים במקומם. בפעם מצאתי חן בעיני מישהו שפגשתי במסיבה, מספרת פילגש ותיקה במיקצוע, ידיד שלי, היודע על הפרשה שלי עם

בשעה תשע עם חלון פתוח, ואני אוהב ללכת לישון בשעה שתיים עם חלון סגור. בשנה הראשונה אחרי החתונה הייתי יושב בחדר השני וקורא ספר, עד שהגיע היום הגדול בו לא היה לי מה לקרוא. השעה הייתה רק 11, והחלטתי ללכת ל' בקר ידידים.

כעבור ימים מספר הלכתי אליהם שוב, ופגשתי בכיתם צעירה נחמדה בת 20. ל' מרות שמאו עברו הרבה שנים, אני אפילו זוכר את שמיה. קראו לה אילנה.

אילנה ואני שוחחנו ומצאנו חן באופן הדדי, אך אז אפילו לא העליתי בדעתי לנסות משהו. אחרי חודש נפגשנו במקרה ברחוב, והזמנתי אותה לכוס קפה. בפעם הבאה היא הזמינה אותי לכוס קפה — אצלה בבית.

היא הייתה הראשונה. בבחורה ה' 28 ב' ערך התאהבתי.

למה? חוסר התלות שלה נתן לי חחר' שה של אתגר אינטלקטואלי. בחירתה בי מתוך כל הגברים בעולם התניפה לגבריות שלי. הייתה לה עצמאות מחשבה והשכלה. והיא כמובן, חידוש.

אלישבע לא כל כך עולה על אשתי, כפי שהיא שונה ממנה. אשתי אחראית,

אין איתו שום חווה, ומפתיע הדבר כמה מכבדים הגברים חווה זה. היא יודעת שהיא אוהב אותה במידה מסוימת למרות רצונה, ושאהבתו זו מסכ' כת גם את חייו. לכן היא לא בטוחה ב' עצמה, ומפחדת שאם תאמר לו באמת את אשר בליבה, אם תתחיל למרר לו את ה' חיים כמו שמתחשק לה לעשות — יקום ויילך. היא לא מוכנה לקחת סיכון כזה, כי היא מאמינה שהגט שלו זו רק שאלה של זמן. עד אז היא משתדלת להתאפק, להיות נחמדה, נעימה וחיביה ככל האפשר. היא יכולה לחזיק מעמד בהעמדת ה' פנים הו זמן רב יותר מאשה נשואה או בחורה האוהבת רווק, רק מפני שהיא ר' אה את הגבר שלה לעתים רחוקות הרבה יותר, ולזמן קצר יותר.

אחרי 18 שנות נישואין

התאהב באשתי ירה, יפהפיה בלונדית אשר תמיד היו כרוכים אחריה עשרות מחזרים. הפכה לאשה אחרת לגמרי מהרגע בו התאהבה בנימרודי, פוליטיקאי ש' בשנים האחרונות החל כוכבו לזרוח. היא הייתה אוהבת נאמנה ומסורה לו ב'

אחרי 3 שנים שהייתי פילגשו — הוא פתאום התאהב באשתי

משותף. הוא לא מתגרש ובלי שירגישו בכך, וכנסים היחסים לשיגרה משלהם, ש' נוחה לו וצרה ולוחצת לה.

הוא ממציא תירוצים קבועים פחות או יותר לשעות הקבועות פחות או יותר ב' הן הוא מבלה איתה. השעות המשותפות תלויות במקצוע שלו, כי הפילגש היא תמיד זאת שמתאימה את עצמה לזמניו. הוא מתרגל לקבל את זכויותהיתר שלו כדבר מובן מאליה, והיא מתרגלת להסתפק במה שהוא מציע לה. כלומר באהבה, חי' בה, הכנה וכו'. הוא לומד כמה הדרישות שלה צנועות, והיא לומדת מה וכמה הוא מוכן לעשות למענה, אם כי ברוב המקרים היא מגזימה בהערכת רצונה הטוב.

בינתיים היא משתדלת לא לחזק, לא לנודנ, ולהפוך את השעות המעטות של שהייה בצוותא לנעימות ככל האפשר, כדי שרצפה לחזור, ומהר. היא גם עושה כמיטב יכולתה להיות ההיפך לגמור מאשתו, כפי שזאת מצט' יירת בדמיונה. לפעמים היא מצליחה, כמו במקרה של ליאורה.

ליאורה היא גרפיקאית בת 31, המנהלת רומאן עם עורך-דין ירושלמי ידוע. מספרת היא: "את ארוחת הצהרים אני מבשלת לו. את הכפתורים שנופלים מהחולצה, אני חופרת לו. את הצרות שהיו לו בעבודה אני שומעת, ואת בעיות הנפש שלו אני פותרת. ולזה עוד קוראים מאהבת. והוא מעז לומר לי שהוא מרגיש כאילו אני אשתו ואשתי היא המאהבת שלו. נו, מה הפלא, לי הוא מספר הכל. ממנה הוא מפחד יותר מדי."

האשה — יפהפיה גדולה מהפילגש

העושה האשה בינתיים? היא כמובן יודעת, או חשה, שבעלי' מתרחק ממנה. היא מפחדת לאבד אותו ומתחילה לפעול במרץ. חש' בונות המספרה, הקוסמטיקאית והתופרת מתנפחים בקצב מטורף, ויום אחד היא מופיעה כחתיכה מפתיעה. הפילגש המאוכזבת שבורת-הלב עושה לבעלי' את הגחם כדי שיעזוב את אשתו. ומפני שהיא גם עובדת, היא נשאר לה זמן

משך שלוש שנים, אך בין הפגישות הי' תה מטפסת על הקירות מרוב סבל, געגור' עים ורצון שיעניק לה בית משלה. כאשר נימרוד היה מגיע לאחד משני העריבים בשבוע בהן היה מרצה כביכול לאוהדי המפלגה, הייתה מתנהגת לדוגמא, כדי שחס וחלילה לא ירגיש שלא בנות. היא ניסתה להיות בדיוק מה שהוא רצה שתהיה, ואמנם הצליחה בכך, לנימרוד לא היה אפילו מושג כמה סבל הוא גורם לה. כשיום אחד התפרצה סוף סוף וסיפרה לו על הימים האיומים שעברו עליה, סירב להאמין.

סיבה נוספת למרורים שאכלה בגלל נימרוד היא אהבתו הפתאומית הגדלה והר' לכת לאשתו. "כאשר הרומאן שלנו רק התחיל" מספרת נירה, "שאלתי אותו אם הוא אוהב אותה, נימרוד ענה שהוא לא אוהב את אישתי, לא אהב אותה אף פעם, ובכלל, אף אדם לא יקר לו בעולם כמוני."

הפילגש החניפה לגבריות שלי

היא, שהייתה מאושרת לתפוס את כל ליבו הפנוי, קפצה ראש לתוך ה' רומאן, שעלה לה ב-3 שנות סבל. "שנה שלמה הכריז נימרוד כי אני האשה היחידה בעולם שהוא אוהב, אהב, או יאהב. ואו פתאום הוא התחיל להתאהב באשתי, אחרי 18 שנות נישואין, לא פחות ולא יותר. שלא לדבר על ה' ילדים. כשפגשתי אותו הוא בקושי זכר איך קוראים להם. היום — אלא הוא מאחר מססיק לדבר עליהם — אלא הוא מאחר לפגישות הנדירות שלנו כדי שיוכל לעזור להם להכין שיעורים."

"לוא היה מספר לי, אומרת נירה ה' ממורמרת, "כשעזבתי ילדתי טוב מאד ל' הסתדר בלעדיו, כי הוא אוהב את אשתו ומשוגע אחרי ילדיו, ובכלל, שהוא איש משפחה מובהק כל כך, לא הייתי בכלל שוכבת איתו. הייתי אומרת לו מה שכלל אומרת היום לכל גבר נשוי שמנסה להת' עסק איתי: "אם אתה לא אוהב את אשתך — התגרש. אם אתה אוהב אותה — אז לך אפילו. מה אתה רוצה ממני?".

מסורה, אמא טובה, ובשלב מסוים — מספקת ביחסי מין.

שש שנים לפילגש — חזרה לאשה

יך התחיל הרומאן הגדול הזה באופן מעשי? אלישבע ואני עבדנו באותו משרד, ולא חיבבנו אחד את השני תקופה ארוכה. היא בכלל שכבה עם מישהו אחר, שהכניס אותה להריון.

יום אחד באה אלי שאעזור לה, לא ב' כסף אלא באופן מוסרי, כי הניכיה ההוא התנהג אליה באופן איום-עזרתי לה ב' אופן מוסרי אולי ארבעה חודשים, ורק אז שכבתי איתה. היא לא הייתה במיטה משוה גדול, אך חברתה הייתה נעימה לי. כאשר עזבתי את המשרד ופתחתי עסק עצמאי, לקחתי את אלישבע איתי. עבדנו יחד שש שנים. בחמש השנים ה' ראשונות היינו רואים אחד את השני כל היום במשרד ואחרי העבודה היינו הולכים לדירתה. הביתה הייתי חוזר רק בשעות

האשה הביתה שבעלה זקוק לפילגש

מנחם, דווקא עודד אותו לגשת אלי כי קיווה שאולי סוף סוף אצא ממה שהוא קורא הצרות שלי. הגבר לא העיז אפילו לנסות לשאל אותי אם אני רוצה להיפגש איתו. הוא אמר לי משהו שאני טובנית, ושאל, ישאל, כטח אצחק לו בפרצוף." לא עובר זמן רב, ולמאהבת נשארות רק החברות שלה. בניגוד לאמונה הרחוחת על ידידות בין נשים, חברות הן על פי רוב נאמנות, דואגות ומוכנות לעזור. היא מבק' רת אצל החברות שלה ביקר בערבים, כש' הוא נמצא בבית עם אשתו, לשמור פאסון." היא לא הלכת כפי לראות אותן ולשמע מה שלומן, אלא כדי להעביר את הזמן איכשהו, ומה שיותר חשוב, כדי לדבר, סוף סוף על יו. היא לא נהנית משום דבר

הקטנות, כדי לישון. בשנה השישית עבר' נו לגור ביחד, וחיינו כך שנה. בשנה הזאת החיים שלי לא השתנו כמי' עט. אולי רק בזה שראיתי אז את ה' משפחה שלי יותר מברגלי. לפני כן הייתי מבלה את הערבים עם אלישבע, וחוזר הביתה רק לישון. כשעברתי אליה, הייתי מבקר בבית יום יום, משחק שעות עם הבת שלי ומשוחח עם אשתי. מה עשתה אשתי במשך כל התקופה הזאת? כלום. היא שתקה וקיוותה שזה יעבור. לפי התנהגותה הבנתי שאני יכול לחזור הביתה מתי שאני רוצה, ללא הסברים וללא חיכוכים. היא שתיקה וקיוותה שזה יעבור. לפי התנהגותה הבנתי שאני יכול לחזור הביתה מתי שאני רוצה, ללא הסברים וללא חיכוכים. היא שתיקה וקיוותה שזה יעבור. וזה בדיוק מה שהרומאי עשה, כעבור